

OVERDENKING

Wandelaars in de morgen

1

Wij delen verdriet en zorgen
met hen die Gij achterliet.
Uw macht is zo diep verborgen,
wij wandelen in de morgen,
maar wij vinden uw lichaam niet.

2

Wij vinden een open groeve.
Wij blijven verwonderd staan
en met wie Gij liefhad vertoeven
Hij die U het meest bedroefde
mag het eerste naar binnen gaan.

3

Wij gaan met die ander binnen,
vrijwillig in 't donker graf.
Het achtergebleven linnen
doet hem het geloof herwinnen.
Leggen wij onze twijfel af?

4

O Heer, laat een engel komen,
opdat van ons moede hart
de steen worde weggenomen.
O Heer, laat een engel komen,
want wij zijn in onszelf verward.

5

En doe ons de schriften open,
zoals Gij het graf ontsluit,
dan zullen wij als gedoopten
voorgoed met de uwen lopen
in het paaslicht dat niemand stuit.

De dichter Jan Wit noemde dit lied, 627 in het nieuwe liedboek,
'Wandelaars in de morgen'.

Het begint met Jezus' leerlingen Petrus en Johannes (volgens overlevering 'andere leerling, van wie Jezus veel hield') die bij het lege graf gaan kijken. Zij liepen snel, keken en gingen terug naar huis. (Johannes 20:4-6,10)
In een uitleg hierbij schreef Jan Wit dat wij ons mogen identificeren met deze twee leerlingen op weg naar het graf van hun Heer: zij zijn verdrietig, bezorgd, verwonderd.

627 is een ingetogen paaslied, 'want', schreef iemand anders, 'je kunt ook te vaak en te hard en te vroeg 'halleluja' zingen, waarbij het hart niet mee kan komen'. Nog niet, want het is best een behoorlijk verward en verwarrend bericht dat Jezus is opgewekt uit de dood.

Matteüs vertelt dat de vrouwen het graf ontzet en opgetogen verlieten en dat Jezus zelf tegen hen zei dat ze niet bang moesten zijn. (Matteüs 28:8-10)

Marcus vertelt dat ze naar buiten gingen en bij het graf vandaan vluchtten, 'want ze waren bevangen door angst en schrik. Ze waren zo erg geschrokken dat ze tegen niemand iets zeiden.' (Marcus 16:8)

En Lucas vertelt dat de vrouwen de apostelen vertelden wat er was gebeurd, 'maar die vonden het maar kletspraat en geloofden hen niet'. Petrus echter stond op en rende naar het graf. Hij bukte zich om te kijken, maar zag alleen de linnen doeken liggen. Daarop ging hij terug, vol verwondering over wat er gebeurd was. (Lucas 24:10-12) Jezus' vrienden en volgelingen zijn nog zo ontredderd door zijn sterven, dat zij geen goed bericht kunnen geloven.

Pasen begint 'in nevelen', in een schemergebied of schemertijd: Maria ziet dat de steen voor het graf is weggehaald en Petrus en Johannes zijn dus gaan kijken. Johannes kwam als eerste aan, maar hij keek alleen naar binnen, naar de linnen doeken. Even later kwam Petrus en hij ging het graf wel in. Waar het lichaam van Jezus had moeten liggen zien zij niets, alleen die doeken en de doek die Jezus' gezicht bedekt had apart opgerold op een andere plek. (Johannes 20:4-7) En wat kun je dáár nou uit concluderen?

Over Johannes staat er wel: 'Hij zag het en geloofde.' Het gaat eerst hem en dan ook de anderen langzaam dagen.

En daar gaat gezang 627 verder, als een gebed. Het wegnemen van de steen wordt vergeleken met het wegnemen van alles wat ons vermoeit en gevangen houdt. Pasen begint schemerig, in mineur, vol ongeloof, maar de nevelen lossen op. Het is immers de ochtendschemer: het licht breekt onstuitbaar door en wordt steeds krachtiger. Net als de hoop, troost en vreugde voor alle bedroefden, twijfelaars en gedoopten. Voor wandelaars in de morgen en mensen zoals wij.

Een opgetogen en gezegend Paasfeest toegewenst!

Lisette van Buuren